

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Michala Bobka a soudců Lenky Kaniové a Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zastoupená Mgr. Janem Bučkem, advokátem se sídlem V. Nezvala 604, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí**, se sídlem Náměstí 3, Frýdlant nad Ostravicí, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2020, zn. MUFO 26778/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 12. 2022, č. j. 22 A 11/2022 - 35,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Žalovaný vydal dne 21. 9. 2020 územní souhlas, na jehož základě byla umístěna stavba „přípojka vody“ na pozemcích parc. č. XA a XB v k. ú. N. V. u F. n. O..

[2] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Namítala, že rozhodnutí nebylo opatřeno otiskem úředního razítka žalovaného ani podpisem oprávněné úřední osoby, že územní souhlas je nepřezkoumatelný, neboť žalovaný se nezabýval otázkou bezpředmětnosti žádosti o vydání územního souhlasu vzhledem ke zrušení předchozího společného územního souhlasu rozsudkem krajského soudu, a územní souhlas měl vzhledem k uvedenému vydat podle § 129 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Tvrdila

také, že nezařazením do okruhu osob dotčených záměrem stavby byla zkrácena na svém právu „vyjádřit se k tomuto záměru jako účastník soudního řízení ve věci sp. zn. 25 A 134/2019“.

[3] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Napadené rozhodnutí bylo opatřeno jak otiskem úředního razítka, tak podpisem úřední osoby oprávněné v daném případě činit úkony žalovaného. K námitce bezpředmětnosti žádosti uvedl, že oznámením záměru pro vydání společného územního souhlasu a souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru podle § 96a stavebního zákona nedochází k zahájení správního řízení. Takové řízení proto nebylo vedeno ani po rušícím rozsudku krajského soudu (ze dne 20. 8. 2020, č. j. 25 A 134/2019 - 36, pozn. soudu). Pokud tedy stavebník od záměru později ustoupil (oznámením ze dne 19. 8. 2020), stavební úřad vzal takové sdělení pouze na vědomí. Oznámil-li poté stavebník odlišný záměr umístění přípojky vody, žalovanému nic nebránilo takový záměr aprobovat formou územního souhlasu. Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku zkrácení práva žalobkyně se k záměru vyjádřit. Účastenství v soudním řízení nezakládá účastenství v řízení správním. Žalobkyně současně nikterak netvrdila dotčení svých práv odepřením možnosti se k záměru vyjádřit.

[4] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podává kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“). Dle jejího názoru krajský soud nesprávně posoudil otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Argumentace v napadeném rozsudku nekoresponduje s obsahem napadeného územního souhlasu. Soud zcela opomněl, že ve výroku rozhodnutí se výslovně uvádí, že se tímto územním souhlasem mj. v části umístění vodovodní přípojky nahrazuje společný územní souhlas ze dne 6. 3. 2019. Totéž se uvádí v odůvodnění územního souhlasu, které neobsahuje zmínku jak o procesní situaci popisované krajským soudem, tak ani o tom, že stavebník od původního záměru realizovat přípojku odstoupil. Z obsahu územního souhlasu se poté podává tendence účelově rozčlenit původní záměr s cílem obejít důvody zrušení původního společného územního souhlasu citovaným rozsudkem krajského soudu č. j. 25 A 134/2019 - 36. Z vyjádření žalovaného k žalobě poté vyplývá, že stěžovatelce předal pouze kopii pracovní verze územního souhlasu, nikoli kopii originálu.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[6] Kasační stížnost je přípustná. Byla podána osobou oprávněnou, ve lhůtě dle § 106 odst. 2 s. ř. s., v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. jsou v ní namítány důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Není dán ani jiný z případů nepřipustnosti podle § 104 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud neshledal jiné nedostatky podmínek řízení, které by bránily dalšímu postupu ve věci. Napadený rozsudek proto přezkoumal v rozsahu a z důvodů vymezených v kasační stížnosti s přihlédnutím k případným vadám, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost **není důvodná**.

[8] NSS připomíná svoji ustálenou judikaturu, podle níž řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčují nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, dále rozsudky NSS ze dne 15. 7. 2021,

pokračování

č. j. 1 As 132/2021 - 30, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, či ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, a též usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 2020, sp. zn. II. ÚS 875/20, či ze dne 14. 9. 2021, sp. zn. I. ÚS 776/21).

[9] Stěžovatelka zaprvé namítá, že argumentace krajského soudu k otázce bezpředmětnosti žádosti o vydání územního souhlasu neodpovídá důvodům rozhodnutí žalovaného.

[10] Krajský soud se bezpředmětností žádosti v důsledku předchozího zrušení společného souhlasu ze dne 6. 3. 2019 zabýval v bodu 13 napadeného rozsudku. Nelze přitom přisvědčit stěžovateli, že argumentace krajského soudu neodpovídá či nezohledňuje odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Krajský soud k odůvodnění územního souhlasu pouze konstatoval, že z něj vyplývá, že po vydání společného souhlasu ze dne 6. 3. 2019 bylo povoleno užívání vodovodního řádu v pozemku parcelní č. 120/10 dotčeném posuzovaným záměrem. Následně uvedl skutečnosti vyplývající ze správního spisu a připojil úvahu o jejich významu pro možnost vydání žalobou napadeného územního souhlasu.

[11] Podle ustálené judikatury NSS má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, či ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, či ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64, či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 84/2018 - 46. Uvedeným požadavkům napadený rozsudek dostál. Námitce nepřezkoumatelnosti proto přisvědčit nelze.

[12] Dále stěžovatelka namítá, že se žalovaný v územním souhlasu nikterak nevypořádal se skutečností, že společný souhlas ze dne 6. 3. 2019, jenž měl být posuzovaným územním souhlasem nahrazen, krajský soud již dříve pravomocně zrušil. Rozhodnutí žalovaného je z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

[13] Jak NSS ověřil ze správního spisu, stavebník doručil dne 19. 8. 2020 žalovanému oznámení záměru umístit stavbu vodovodní přípojky pro rodinný dům na pozemcích p. č. XA a p. č. XB v k. ú. N. v. u F. n. O.. Podáním z téhož dne projevil vůli odstoupit od záměru provést stavbu vodovodní přípojky dle společného souhlasu ze dne 6. 3. 2019. Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že společný souhlas ze dne 6. 3. 2019 byl zrušen rozsudkem krajského soudu ze dne 20. 8. 2020, č. j. 25 A 134/2019 - 36. Uvedený rozsudek nabyl právní moci dne 24. 9. 2020.

[14] Pokud se týče případné nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, je třeba na prvním místě připomenout, že územní souhlas podle § 96 stavebního zákona je rozhodnutím pouze ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Nejedná se rozhodnutí dle § 67 správního řádu vydávané ve správním řízení, nýbrž o tzv. jiný úkon správního orgánu vydávaný

podle části čtvrté správního řádu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 - 43). Nelze na něj proto uplatnit bez výhrady instituty části druhé a třetí správního řádu (tedy ani požadavky na výrok či odůvodnění „rozhodnutí“); tyto lze použít pouze přiměřeně (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2023, č. j. 5 As 156/2023 - 27).

[15] Podle § 96 odst. 4 stavebního zákona (ve znění účinném do 31. 12. 2020, tj. v době vydání rozhodnutí žalovaného) územní souhlas obsahuje identifikační údaje o oznamovateli, popis záměru, identifikační údaje o pozemku nebo stavbě, na nichž bude záměr uskutečněn. Ustanovení § 92 odst. 1 stavebního zákona se použije přiměřeně. Další obsahové náležitosti územního souhlasu stanoví v souladu s § 96 odst. 11 stavebního zákona prováděcí právní předpis, v době vydání rozhodnutí žalovaného konkrétně § 15a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu.

[16] Jak Nejvyšší správní soud ověřil, územní souhlas vydaný žalovaným dne 21. 9. 2020 uvedené náležitosti obsahuje. Je sice pravdou, že se ve „výrokové části“ tohoto územního souhlasu uvádí, že tento územní souhlas „v části týkající se vodovodní přípojky a vnitřního vodovodu nahrazuje společný souhlas ze dne 6. 3. 2019“. Ačkoli stěžovatelkou poukazovaný rozsudek krajského soudu č. j. 25 A 134/2019 - 36, jímž byl společný souhlas zrušen, nabyt právní moci až dne 24. 9. 2020, tj. až po vydání územního souhlasu, stavebník oznámením ze dne 19. 8. 2020 odstoupil od svého původního záměru provést stavbu vodovodní přípojky. Tuto skutečnost by bylo jistě záhodno v územním souhlasu ze dne 21. 9. 2020 reflektovat a výše citovaná pasáž (kvazi)výrokové části územního souhlasu je v tomto ohledu uvedena zcela nadbytečně, na platnost územního souhlasu ze dne 21. 9. 2020 ani na jeho přezkoumatelnost tato skutečnost nicméně nemá žádný vliv. Posuzovaný územní souhlas je rozhodnutím (v materiálním smyslu) o žádosti stavebníka ze dne 19. 8. 2020 a v tomto ohledu obsahuje zákonem vyžadované náležitosti. Stěžovatelka poté blíže nerozvádí, v čem by měla spočívat bezpředmětnost žádosti, a proč by tudíž rozhodnutí žalovaného mělo být nepřezkoumatelné z důvodu opomenutí úvahy na toto téma.

[17] Pokud se konečně týče námitky stěžovatelky, že krajský soud „neporovnal a neposuzoval, zda žalobkyni předaná kopie [územního souhlasu] svým obsahem skutečně odpovídá [originálu územního souhlasu]“, není zřejmé, naplnění kterého kasačního důvodu z tohoto stěžovatelka dovozuje, natož jak konkrétně by k tomu uvedeným „pochybením“ mělo dojít. Krajský soud a rovněž nyní NSS při posouzení věci vycházely z originálu uvedeného správního rozhodnutí, který se nachází ve správním spisu (do něhož stěžovatelka mohla v průběhu řízení před krajským soudem nahlížet). Stěžovatelka poté ani netvrdí, jak konkrétně by toto „pochybení“ mělo případně zasahovat do jejích procesních práv.

[18] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu je soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2024

pokračování

Michal Bobek
předseda senátu